

Chương Ba Mười Ba SÁU NĂM MAI PHỤC

Lý Duy Năng nhìn thẳng vào mặt Trầm di nương, hấn đã cố kéo dài cái nhìn nghiêm khắc ấy và một lúc sau mới nói:

– Hấn bảo là...

Hấn vừa mới nói tới đó thì nhanh như chớp, Lý Quang Trí vung tay điểm ngay vào huyệt đạo...

Lý Duy Năng tái mặt từ từ khụy xuống...

Lý Quang Trí hất mền đứng dậy:

– Chúng ta phải làm sao?

Trầm di nương nhìn Lý Duy Năng cười sằng sặc:

– Đại công tử không ngờ à?

Bà xĩa ngón tay vào trán Lý Duy Năng và cười cười nói tiếp:

– Tại vì công tử là chú bé mới học đòi dợm bước giang hồ nên hãy còn ngu lắm.

Từ trước đến nay, đã sáu năm qua, về làm vợ của Lý Quang Trí, Trầm Duyên Ý đã giấu mình thật khéo không ai có thể nhìn vào dáng cách yếu điệu như thế mà có thể biết cô ta là người am hiểu võ công, chính Tiên Nhân Chưởng Lý Quang Trí là con người từng trải giang hồ cũng không sao mà phát giác được...

Không ai có thể ngờ được rằng Trầm Duyên Ý là người của Ngũ Phụng Môn đưa vào làm gian tế chịu đựng suốt cả mấy năm trời mới bắt đầu sử sự..

Lý Duy Năng bị khống chế huyệt đạo tuy không cử động được nhưng đôi mắt của hấn vẫn trừng trừng như muốn nuốt sống đối phương.

Trầm Duyên Ý quay sang bảo Lý Quang Trí giả:

– Người hãy mang tên Lý Duy Năng và ta sẽ bảo hai đứa nó vào trợ giúp.

Lý Quang Trí giả nói:

– Trong gia trang chắc chắn là có bố trí đề phòng, làm sao có thể mang Lý Duy Năng đi được?

Trầm Duyên Ý nói:

– Hấn là người mà Tổng phân đàn rất cần dùng, bất cứ giá nào cũng phải mang đi.

Lý Quang Trí giả vòng tay:

– Thuộc hạ xin tuân lệnh.

Trầm Duyên Ý vỗ tay hai cái, hai tên tỳ nữ Xuân Lan, Xuân Mai từ ngoài cửa ửng tiếng chạy vào:

– Phu nhân có chi dạy bảo?

Nhưng thoáng thấy tình hình, hai tên tỳ nữ vội đổi cách xưng hô:

– Thuộc hạ xin tham kiến Thị giả.

Trầm Duyên Ý dặn dò:

– Phải lập tức lìa khỏi nơi này, các người phải theo ta.

Lý Duy Năng vụt cười ha hả:

– Đi đâu mà vội thế?

Vừa nói vừa tung mình dậy vung tay điếm tới...

Biến động thành linh làm cho Trầm Duyên Ý mất cả bình tĩnh cố hữu, nàng nháy tránh ra sau và hét lớn:

– Hãy vây hãm lại cho ta.

Lý Duy Năng nhanh như chớp vụt quạt ra và cười nhạt:

– Yêu phụ, ngày cùng của người đã đến rồi...

Trầm Duyên Ý không nói một lời nào, nàng rút phăng thanh nhuuyến kiếm trong mình ra vung lên vùn vụt.

Hai người thi triển khinh thân giao chiến ác liệt, trận chiến chỉ trong nháy mắt đã thấy toàn những tuyệt chiêu...

Hai tên tỳ nữ đã rút nhanh hai thanh kiếm, nhưng ngay khi đó thì Lý Quang Trí đã nhẩy tới sát bên Xuân Mai thấp giọng:

– Hãy giữ chặt cửa, trao thanh kiếm cho ta.

Xuân Mai trao kiếm và lui lại, nhưng nàng vừa mới quay mình thì thấy thân thể tê rần ngã chúi xuống đất...

Xuân Lan chưa kịp ứng phó thì bàn tay của Lý Quang Trí giả đã chĩa đúng vào đại huyệt, cô ả chỉ kịp kêu lên được một tiếng rồi cũng ngã luôn.

Trầm Duyên Ý hốt hải la lên:

– Trương Gia Xương...

Lý Quang Trí giả cười ha hả:

– Không phải, Dương Sĩ Kiệt đấy chứ!

Trầm Duyên Ý mất thần vừa đánh vừa lui ra cửa.

Nhưng Dương Sĩ Kiệt trong lớp Lý Quang Trí giả lại nhanh hơn, hắn đã hoành

ngang lưỡi kiếm chặn ngay giữa cửa cười ha hả:

– Ta khuyên nàng hãy mau bỏ thanh kiếm đầu hàng thì may ra còn giữ được sinh mạng lâu dài...

Trầm Duyên Ý không nói thêm nữa tiếng, thanh kiếm trên tay nàng quả nhiên lợi hại, xứng đáng là một Thị giả của Ngũ Phương Môn.

Nhưng trong tình thế gãy mất cả hai tay chân bộ hạ nên không thể nào tung hoành được, hơn nữa khi thấy Lý Duy Năng càng đánh càng bén rớt, nàng vội nhảy lên và bàn tay trái tung ra một lượt bảy ngọn liễu điệp phi đao...

Ánh sáng của ám khí rợp trời...

Lý Duy Năng cười nhạt:

– Những trò múa rối ấy thì thấm vào đâu...

Chỉ trong mấy tiếng ngắn ngủi, cánh quạt từ trong tay hất khoa lên, bảy ngọn liễu điệp phi đao rơi xuống như lá rụng...

Và trong phút mất thần, thanh nhuyễn kiếm của nàng chưa kịp vung lên thì sống quạt của Lý Duy Năng đã tới...

Soảng...

Thanh kiếm quật ngang và rơi xuống đất, cổ tay Trầm Duyên Ý tê rần...

Lý Duy Năng thu quạt lại cười:

– Trầm Duyên Ý, người còn gì nói nữa không?

Dương Sĩ Kiệt xốc ngang lưỡi kiếm chặn sát ngoài cửa, giọng hấn hăm hăm:

– Trầm Duyên Ý, cho dù người có tài ba cách mấy, cho dù nàng có thoát được xuống thanh lâu này thì dưới kia Ngũ Hồ Tướng và Khang Tổng quản cũng đang chờ sẵn. Tốt hơn hết là biết điều cúi nhận may ra thiên hạ còn rủ chút lòng thương.

Trầm Duyên Ý quắc mắt:

– Lý Duy Năng, người nên nhớ rằng cha của người còn nằm trong bàn tay sinh sát của Ngũ Phương Môn đấy nhé.

Lý Duy Năng cười nhạt:

– Người khỏi phải lo về chuyện đó, hãy lo về bản thân của mình là hơn.

Trầm Duyên Ý vụt cười khanh khách:

– Tự nhiên ta phải lo về ta chứ nhưng có điều cha con của người ngu quá, nếu thông minh thì đâu có đến ngày hôm nay...

Đôi mắt của Trầm Duyên Ý chột long lên một cách dễ sợ, đôi mắt dị thường ấy làm cho Dương Sĩ Kiệt thoáng thốt la lên:

– Đại công tử...

Nhưng Trâm Duyên Ý vụt nhếch môi cười, từ trong khoe miệng nàng một dòng máu đen bầm ứa ra và da mặt nàng từ từ tái lại...

Lý Duy Năng trở mắt nhích lên thì người đàn bà họ Trâm cũng đã từ từ ngã xuống...

Dương Sĩ Kiệt trừng mắt:

– Độc dược!

Lý Duy Năng gật đầu:

– Đúng đó là ân huệ cuối cùng của Ngũ Phượng Môn nhưng thôi hãy để cho bà ta yên ổn.

Hai tiếng bà ta và thái độ của Lý Duy Năng đã nói lên chút tình cảm sáu năm qua...

Cho dù nàng vào đây mục đích là để phá tan lực lượng Bắc Lý, phá tan sự nghiệp của cha chàng nhưng ít nhất trong sáu năm dài đằng đó, người đàn bà này vẫn trên danh nghĩa là vợ kế của Lý Quang Trí, ít nhất cũng đem lại cho cha chàng những phút yên vui trong tuổi xế chiều, chàng phải để cho bà ta chết trong yên ổn...

Quay về phía hai tên nữ tỳ Lý Duy Năng hậm hực:

– Hai tên này sống cũng chỉ vô ích...

Cánh quạt trong tay hấn vung lên điểm nhanh vào tử huyết...

Và quay lại Dương Sĩ Kiệt, Lý Duy Năng nói nhanh:

– Chúng ta đi thôi.

Hai người vừa xuống khỏi thang lầu thì đã có Khanh Văn Huy chực sẵn:

– Đại công tử, sự tình có đúng như dự đoán không?

Lý Duy Năng gật đầu:

– Quả đúng chúng là người ẩn tàng của Ngũ Phượng Môn.

Và Lý Duy Năng hỏi luôn:

– Cổ tiên sinh đâu?

Khang Văn Huy nói:

– Cổ tiên sinh và Nghiêm Tú Hiệp đã ở bên phòng.

Lý Duy Năng bước qua vòng tay nói:

– Đa tạ sự chỉ giáo của tiên sinh, sự tình quả đúng như tiên sinh tiên liệu.

Cổ Thiên Khải mỉm cười:

– Đại công tử quá khen. Thực tình thì chuyện này chính Khang Tổng quản cũng đã nghi ngờ trước.

Khang Văn Huy nói:

– Nghi ngờ thì có, quyết đoán thì không, vả lại tại hạ cũng không thể có được kế hoạch lộ mặt nạ của chúng như thế.

Dương Sĩ Kiệt bước tới hỏi:

– Kính thưa tiên sinh, chẳng hay thuốc tẩy dị dung này có khó lắm không, nếu được thì tại hạ xin tự làm để khỏi mất công đến tiên sinh.

Cổ Thiên Khải cười:

– Không có gì khó lắm đâu.

Ông ta lấy một hoàn thuốc ra và nói tiếp:

– Phó Tổng quản dùng khăn thấm nước chà xát lên mặt là sạch ngay.

Và quay sang Lý Duy Năng ông ta hỏi luôn:

– Đại công tử, bây giờ đã gần hết canh một rồi, chúng ta nên theo kế hoạch tiến hành cho sớm.

Lý Duy Năng bảo Khanh Văn Huy:

– Khang Tổng quản cho người gọi Thu Nguyệt đến ngay đi.

Khang Văn Huy nói:

– Vâng, thuộc hạ đã cho người gọi cô ta rồi.

Một lát sau, một cô gái khoảng 25, 26 tuổi bước vào, nàng cúi đầu thật thấp trước mặt Lý Duy Năng:

– Tỳ nữ tham kiến đại công tử.

Lý Duy Năng vẫy tay:

– Nguyệt tử tử hãy đứng dậy, đừng quá trọng lễ như vậy.

Thu Nguyệt đứng lên khẽ hỏi:

– Chẳng hay công tử có điều chi dạy bảo?

Lý Duy Năng nghiêm giọng:

– Tuy là tỳ nữ của mẹ tôi nhưng tôi xem tử tử gần như là nữ mẫu, vì thế sau khi mẹ tôi mất rồi, tôi mới giao việc quản đốc tất cả những tỳ tớ trong nhà này cho tử tử, điều đó chắc tử tử biết chứ?

Thu Nguyệt hình như không hiểu chuyện nghiêm trọng như vậy nên nàng có vẻ sợ sệt:

– Vâng tỳ nữ rất biết công tử và lão gia chiếu cố, nên tỳ nữ sẽ cố hết sức mình mong đáp ân sâu...

Lý Duy Năng biết Thu Nguyệt hiểu lầm nên hấn vội mỉm cười:

– Không không, tử tử đừng hiểu lầm, sở dĩ tôi nói như thế là chứng tỏ lòng tin tưởng của người trong gia trang này đối với tử tử, điều mà tôi muốn biết là từ sau ngày

mẹ tôi mất, về phương diện võ công tử tử có ôn luyện thường như trước nữa không?

Thu Nguyệt mỉm cười e thẹn:

– Vì ngoài giờ làm việc không có chuyện gì khác nữa vả lại cũng muốn cho cơ thể tráng kiện nên tỳ nữ vẫn tập luyện luôn.

Lý Duy Năng cười:

– Hình như lúc mẹ tôi còn sinh tiền, trình độ khinh công của tử tử cũng đã khá lắm rồi phải không?

Thu Nguyệt cúi mặt:

– Vâng nhờ phu nhân thương tình nên tận tâm dạy bảo...

Nàng ngập ngừng hỏi lại:

– Nhưng chẳng hay...?

Lý Duy Năng ngắt lời:

– Gia đình tôi không may gặp nhiều tai biến, nên nhờ Khang Tổng quản mời tử tử đến đây muốn nhờ tử tử giúp cho vài chuyện.

Thu Nguyệt lại cúi đầu:

– Vâng, ân đức của gia chủ đối với tiểu tỳ không làm sao kể hết, nếu may ra có được ít nhiều đáp tạ thì quả là ý nguyện bình sinh.

Lý Duy Năng gật đầu:

– Như thế là tốt lắm rồi, vậy bây giờ tử tử hãy ở lại đây, công chuyện sẽ có Khang Tổng quản cùng chung lo liệu.

Thu Nguyệt vòng tay:

– Tiểu tỳ xin tuân mạng.

Lý Duy Năng vẫy tay, hấn cùng Dương Sĩ Kiệt hối hả đi ra...

o Oo

Khoảng gần đến canh hai, tất cả đèn đuốc trong Lý Gia Trang đều tắt cả, chỉ còn thư phòng là còn le lói ánh sáng vàng vọt bởi một ngọn đèn héo hắt bên trong.

Khuất vào trong cửa, hai tên đại hán vận kinh trang trong tay cầm đại đao đứng canh phòng.

Ngay lúc ấy từ dọc theo trái gần cửa sổ một bóng người vụt hiện lên.

Bằng vào vóc dáng thon nhỏ uyển chuyển, dù không thấy rõ mặt cũng có thể biết ngay đó là một người con gái.

Nàng nép mình đến cửa sổ, xeo xéo chỗ hai tên đại hán đứng gác nhón chân ghé mắt vào nhìn.

Nhìn vào dáng cách của người con gái ấy, rõ ràng cô ta rất quen thuộc đường đi nước bước, vì hành động tuy lén lút nhưng vẫn vững vàng chứ không có vẻ gì lúng túng, chứng tỏ nàng đã nắm chắc tình hình.

Bên trong gần sát vách tường, trên một chiếc ghế nhỏ có một người bị trói quặt vào thành ghế, hẳn là một tên đại hán có làn da trắng, hẳn đúng là tên giả mạo Lý Quang Trí của Ngũ Phương Môn: Trương Gia Xương.

Sát hai bên hẳn có hai tên đại hán đứng ghì hai thanh đao tốt vỏ, họ đứng trong tư thế sẵn sàng ứng phó.

Người con gái bên ngoài móc một gói nhỏ trút lên mảnh giấy những bột trắng hồng và đưa và kệt sổ thổi mạnh.

Chỉ trong nháy mắt, không một cái hắt hơi, không một phản ứng nào, cả bốn tên đại hán, hai trong hai ngoài đều từ từ ngã xuống...

Đúng là thứ Mê Hồn Hương cực mạnh.

Như một con mèo rình chuột khi bốn tên đại hán vừa ngã xuống thì cô gái đã phóng vào, nàng lấy chiếc khăn có tẩm thuốc chà xát vào lỗ mũi của Trương Gia Xương, hẳn hắt hơi mấy cái rồi mở choàng mắt.

Bây giờ dưới ánh sáng của ngọn đèn dầu tuy không sáng lắm nhưng cũng đủ thấy rõ mặt người con gái vừa nhảy vào phòng: Trầm Duyên Ý.

Trương Gia Xương vừa thấy là vội cúi đầu:

– Thị Giả...

Trầm Duyên Ý khoát tay và bằng một cử động thật nhanh, cô ta rút ra một ngọn trủy thủ cắt phăng những vòng dây trói của hắn.

Trầm Duyên Ý thấp giọng vừa đủ cho Trương Gia Xương nghe:

– Thì giờ cấp bách lắm rồi, chúng ta mau rời khỏi chỗ này.

Và không đợi cho Trương Gia Xương hỏi thêm, nàng tung mình lao nhanh ra cửa sổ.

Trương Gia Xương lật đật lao theo.

Ra đến bên ngoài, Trầm Duyên Ý ngừng lại lăm lăm thanh nhuyễn kiếm:

– Trong phủ đã có canh phòng nghiêm ngặt lắm, người hãy đi trước để ta đoạn hậu.

Trương Gia Xương ngạc nhiên:

– Thị Giả cùng đi...

Trầm Duyên Ý cau mày:

– Người tưởng họ chưa biết à?

Và nàng vẫy tay ra hiệu cho Trương Gia Xương đi trước...

Không dám hỏi gì thêm, Trương Gia Xương lật đật lao mình vào bóng tối.

Ngay lúc ấy từ trên phía đầu tường bên trái một bóng người lao xuống thật nhanh...

Chờ cho bóng người khuất vào hoa viên, Trầm Duyên Ý đứng lên gắt khế:

– Trương hộ pháp chưa đi còn đợi chừng nào?

Trương Gia Xương không dám chần chừ, hấn nhún mình nhảy vọt qua đầu tường và Trầm Duyên Ý cũng hối hả theo sau...

Hai người sau trước không một phút dám lơ, họ băng đi như gió. Tự nhiên Trương Gia Xương vâng lệnh dẫn đầu còn Trầm Duyên Ý theo sau.

Gần tới ven rừng thành linh có tiếng quát lên:

– Ai?

Cùng một lượt với tiếng hét, hai gã kinh trang đại hán xốc hai thanh đao bước tới.

Thấy hai đại hán áo xanh chặn đường Trầm Duyên Ý lướt lên trước:

– Trương hộ pháp truyền lệnh.

Trương Gia Xương ứng tiếng xốc tới gần hai gã áo xanh:

– Tránh ra, có biển.

Hai tên đại hán áo xanh lật đật thối lui lại vòng tay:

– Tham kiến Trương hộ pháp.

Trương Gia Xương không trả lời với chúng mà quay lại vòng tay:

– Xin Thị Giả đi trước để thuộc hạ đoạn hậu.

Trầm Duyên Ý khoát tay:

– Rất có thể chúng hãy còn theo, Trương hộ pháp hãy để cho ta đoạn hậu mới có thể ứng phó kịp thời.

Trương Gia Xương cúi đầu tuân lệnh phi thân đi trước.

Trầm Duyên Ý vẫy tay, một mũi độc trâm bay ra ghim đúng vào giữa lưng của hắn.

Trương Gia Xương nhào tới trước nằm im.

Ngay lúc ấy, nhiều bóng người từ trên những tầng cây rậm rạp ào ào tuôn xuống, hai tên đại hán áo xanh không kịp kêu la một tiếng là đầu ngã chúi xuống luôn.

Người dẫn đầu tập kích tay cầm quạt đúng là đại công tử Lý Duy Năng, hai bên là chính, phó tổng quản Khang Văn Huy và Dương Sĩ Kiệt.

Sau rốt là Nghiêm Tú Hiệp và vị thầy thuốc Cổ Thiên Khải.

Không chậm trễ một giây, Lý Duy Năng lao nhanh vào rừng rậm theo hướng

Trương Gia Xương vừa đi khi nãy. Bọn Yến Sơn Song Kiệt và Nghiêm Tú Hiệp theo sau.

Bên kia cánh rừng dưới chân núi vắng có ba gian nhà tranh im lìm lặng lẽ y như những mái nhà của những tiều phu sống cảnh an lành.

Vừa vào đến đó thì Yến Sơn Song Kiệt, Nghiêm Tú Hiệp, Cổ Thiên Khải và Thu Nguyệt, cô nữ tỳ giả Trầm Duyên Ý gạt Trương Gia Xương dẫn đến sào huyệt vội tẩn khai, riêng Lý Duy Năng thì ngang nhiên đi thẳng vào mấy gian nhà.

Thình lình một tiếng quát lên:

– Ai?

Lý Duy Năng ưỡn ngực:

– Đại công tử Lý Duy Năng.

Từ phía sau chiếc bàn đá lớn một tên đại hán sá xanh bước tới:

– Lý công tử đến đây có chuyện gì?

Lý Duy Năng chỉ thẳng cây quạt vào mặt hắn:

– Người mau gọi Thanh Kỳ Lệnh Chủ đến đây hầu chuyện với ta.

Tên hán tử áo xanh lễ phép:

– Xin Lý công tử hãy chờ một chút, tại hạ vào thông báo ngay.

Chợt nghe phía sau gian nhà một giọng lành lạnh nổi lên:

– Không cần.

Cánh cửa bên phía sau hé mở, Thanh Kỳ Lệnh Chủ chậm chậm bước ra.

Phía sau Thanh Kỳ Lệnh Chủ là hai tên thơ đồng, một tên hai tay ôm thanh kiếm, một tên ôm chiếc đàn tỳ.

Thanh Kỳ Lệnh Chủ vòng tay:

– Lý công tử giá lâm mà không hay trước, tại hạ xin thất lễ.

Lý Duy Năng trầm giọng:

– Thanh Kỳ Lệnh Chủ, người có lẽ không ngờ ta lại đến đây chứ?

Thanh Kỳ Lệnh Chủ cười:

– Đúng, đúng là một chuyện ngoài ý của tại hạ, nhưng chẳng hay công tử đến đây có chuyện chi?

Lý Duy Năng nói:

– Tại hạ vốn là người không thích chuyện quanh co, vì thế nên muốn hỏi ngay rằng Ngũ Phương Môn bắt giữ phụ thân ta là ý muốn như thế nào?

Thanh Kỳ Lệnh Chủ chớp mắt rung động nhưng rồi lấy lại được vẻ tự nhiên ngay:

– Lý công tử quả nhiên là kẻ cao minh, thật không ngờ thủ hạ của chúng tôi lại sơ hở đến mức làm cho công tử phát giác được!

Lý Duy Năng cười gằn:

– Đúng, thủ hạ của Lệnh Chủ toàn bộ đã lọt vào tay của tại hạ, bởi vì nếu không thì tại hạ làm gì lại tìm đến đây làm chi?

Thanh Kỳ Lệnh Chủ gật gật đầu:

– Tại hạ có thể cho công tử biết lệnh tôn hiện giờ ở tại Tổng đàn của Ngũ Phượng Môn, chỉ cần công tử đáp ứng lời yêu cầu của tệt môn thì lệnh tôn sẽ được an nhiên trở về.

Lý Duy Năng nói như thét:

– Câm mồm lại, cái chuyện của các hạ nói đó tại hạ nghe đã nhiều rồi, đêm nay tại hạ chỉ có một lời, mong các hạ đáp ứng cho chính xác.

Thanh Kỳ Lệnh Chủ gật đầu:

– Vâng, xin Lý công tử cứ nói.

Lý Duy Năng gằn giọng:

– Bây giờ các hạ bằng lòng bỏ tay chịu trói, hay là...

Thanh Kỳ Lệnh Chủ nói hốt:

– Hay là liều mạng đánh nhau phải không?

Lý Duy Năng gật đầu:

– Đúng là thế.

Thanh Kỳ Lệnh Chủ cười:

– Nhưng công tử đã có chuẩn bị chu đáo và có chắc là mình thắng được hay không?

Lý Duy Năng cười nhạt:

– Đêm nay ta có thể bắt sống người và cũng có thể giết chết người tại nơi này.

Thanh Kỳ Lệnh Chủ hơi đổi sắc:

– Đêm nay công tử đã đưa người đến đây nhiều hay ít?

Lý Duy Năng đưa cây quạt trong tay làm một vòng:

– Muốn thoát khỏi vòng vây này chắc không phải là dễ gì đâu nhé.

Thanh Kỳ Lệnh Chủ đảo mắt nhìn quanh, quả nhiên thấp thoáng trong bóng tối xa gần bóng người lố nhố...

Chỉ trong nháy mắt bốn đội đã bao vây mấy gian nhà, mỗi đội đều do “Ngũ Hồ Tướng” của Lý gia bá lãnh, mỗi đội gồm mười hai kinh trang đại hán, sáu tên cầm cung nỏ, sáu tên cầm cương đao, họ giàn bốn đội bao quanh, hình như chỉ chờ hiệu lệnh

là hành động.

Bên cạnh Lý Duy Năng lúc đó cũng hiện ra năm người. Hai bên là Yến Sơn Song Kiệt, Khang Văn Huy và Dương Sĩ Kiệt, phía sau là Thiết Thư Sinh Nghiêm Tú Hiệp, Cổ Thiên Khải và Thu Nguyệt, cô gái giả Trầm Duyên Ý.

Lực lượng tinh nhuệ nhất của Hà Bắc Lý Gia đã dốc hết ra trong thế trận gia truyền, một lực lượng đáng kinh dè...

Thanh Kỳ Lệnh Chủ cười nhạt:

– Chỉ có thế thôi à?

Lý Duy Năng từ từ nhích tới:

– Thật ra thì những người này đến đây chỉ để đối phó với thủ hạ của các hạ mà thôi, bây giờ nếu các hạ ra lệnh cho thủ hạ cử động thì lập tức không một người nào sống sót rời khỏi đây.

Thanh Kỳ Lệnh Chủ sặc cười:

– Rất tiếc là thủ hạ của tại hạ không có một ai ở đây cả?

Lý Duy Năng lạnh lùng:

– Điều đó không quan hệ bởi vì tại hạ đã thừa lệnh dụ của gia phụ để lại, đã truyền cho các đầu lĩnh xung quang, trong vòng ba ngày, chỉ trong vòng ba ngày tới đây thôi, thủ hạ của Giang Nam Tổng phân đàn của Ngũ Phượng Môn sẽ bị loại trừ tất cả.

Thanh Kỳ Lệnh Chủ lóe mắt:

– Công tử không nên quên rằng lệnh tôn còn nằm trong quyền sinh sát của Ngũ Phượng Môn đấy nhé.

Lý Duy Năng cười lớn:

– Khoan để tại hạ bắt trói các hạ lại rồi chuyện đó hãy nói sau.

Thanh Kỳ Lệnh Chủ quát lớn:

– Cuồng đồ hãy giữ mình.

Cùng một lượt với tiếng hét từ trong tay bay ra vun vút một chùm ánh sáng chụp thẳng vào người Lý Duy Năng.

Cánh tay cầm quạt của Lý Duy Năng hất mạnh lên, nhiều tiếng kim khí khua vang bao nhiêu đốm sáng từ trong tay của Thanh Kỳ Lệnh Chủ tung ra đều rơi xuống đất.

Và khi tay quạt của hắn đưa lên để gạt vùng ám khí thì thân mình cũng nhóng lên theo, cho nên những ám khí vừa rơi xuống đất thì cánh quạt cũng đã tới sát bên mình Thanh Kỳ Lệnh Chủ.

Nhích lại nửa bước chân, Thanh Kỳ Lệnh Chủ với tay ra sau nắm lấy thanh kiếm từ tay của tên thơ đồng và chỉ khẽ rung lên là tỏa ra như muôn đạo hào quang.

Cử động của hai người rất nhanh, họ có trước có sau, nhưng vì cái trước sau chỉ trong tích tắc, một tiếng khua vang dội, hai thân hình cùng đã dang ra.

Bọn thủ hạ của Lý Gia Trang tuy đã từng lâm trận, nhưng cách đánh quá nhanh quá mạnh của họ làm cho mọi người đều kinh ngạc đứng nhìn trân trối.

Trong chớp mắt, Thanh Kỳ Lệnh Chủ và Lý Duy Năng đã thi triển ngoài ba mươi chiêu thức.

Càng đánh Lý Duy Năng càng nóng ruột, hắn cảm thấy Thanh Kỳ Lệnh Chủ quả không phải tay vừa, nếu cứ đánh cầm chừng như thế này thì giải quyết cuộc chiến rất khó khăn.

Riêng Thanh Kỳ Lệnh Chủ cũng hơi rúng động, vừa đánh vừa cảm thấy Lý Duy Năng quả không phải tầm thường có thể không dưới Giang Nhị Công Tử bao nhiêu.

Hình như Thanh Kỳ Lệnh Chủ đã có ấn tượng rất sâu với Giang Hàn Thanh. Không ai rõ ấn tượng đó thuộc về cảm tình hay gì khác nhưng bất cứ trường hợp nào nhất là khi cùng với người giao đấu là luôn luôn nghĩ đến Giang Hàn Thanh.

Cao thủ giao đấu với nhau người ta luôn theo dõi biến chuyển tư thế của đối phương nên cái chậm lại của Thanh Kỳ Lệnh Chủ không sao không lọt vào mắt Lý Duy Năng được.

Nhận thức rất mau cơ hội tốt và phản ứng của Lý Duy Năng cũng rất nhanh đối với thời cơ, Thanh Kỳ Lệnh Chủ vừa chậm lại là cánh quạt của hắn đã biến thành một làn lưới chụp xuống một cách thật nhanh.

Chừng nhận ra sơ hở của mình thì đã chậm mất rồi, Thanh Kỳ Lệnh Chủ chỉ còn cách đảo nhanh thanh kiếm hộ thân và tung mình ngược lại.

Lý Duy Năng cười khẩy, hắn nhích mình theo như bóng với hình, cánh quạt trong tay càng nhanh hơn nữa.

Thanh Kỳ Lệnh Chủ bị lạc vào thế hạ phong, mà khi hai người giao đấu ngang nhau, lạc vào thế hạ phong thì khó mà có thể gượng lại, quy luật đó cả đôi bên đều biết và Lý Duy Năng đâu lại đi bỏ mất thời cơ.

Thanh Kỳ Lệnh Chủ vừa nhích lui là tay quạt của hắn đã bay tới như vũ bão.

Hình như đã đến lúc sắp bước vào nguy hiểm, Thanh Kỳ Lệnh Chủ vùng hét lên một tiếng, thanh kiếm từ trên tay đã dồn cả nội lực đâm thẳng ra một đường kiếm kinh hồn.

Cảng...

Hai người gần như nhập vào làm một và lập tức dang ra sau khi tiếng binh khí chạm vào nhau.

Thanh Kỳ Lệnh Chủ nghe cánh tay tê điếng, thanh kiếm thiếu chút nữa rơi xuống đất.

Lý Duy Năng cũng lui lại nhưng thần sắc vẫn như không, nhưng hắn cất giọng

cười thách đố:

– Thanh Kỳ Lệnh Chủ bây giờ đã đến lúc buông kiếm được chưa?

Tuy ngoài miệng nói thế nhưng Lý Duy Năng cũng giật mình. Không phải giật mình vì thế đánh của Thanh Kỳ Lệnh Chủ nhưng hấn lại giật mình về tiếng thét vừa rồi.

Trong tiếng thét không còn giữ gìn giọng điệu trong lúc nguy hiểm đến mình ban nãy làm cho hấn nhận ra...

Thanh Kỳ Lệnh Chủ là một người con gái!

Qua phút bàng hoàng, Lý Duy Năng vẫy tay:

– Khang Tổng quản hãy cho tất cả tiến lên bắt con yêu phụ này cho ta.

Nhưng ngay khi ấy từ trên tầng cây rậm ở chéch phía đông một bóng người vọt xoẹt xuống như sao sa...

Người mới đến mình mặc áo đen, mặt che khăn đen tay cầm trường kiếm và khi hấn cúi xuống thì thanh kiếm trên tay đã hất ngược cây quạt của Lý Duy Năng.

Chỉ cần một cái chạm ấy thôi Lý Duy Năng cảm thấy ngay rằng mình không phải là tay đối thủ.

Hấn dừng lại hét lớn:

– Ai?

Người mặc áo đen không trả lời nhưng riêng Thanh Kỳ Lệnh Chủ chợt nghe một giọng truyền âm nhập mật:

– Tam sư thư hãy đi trước, tiểu đệ cảm hậu cho...

Trong khi đó thì thanh kiếm và cách quạt lại chạm vào nhau và khi Thanh Kỳ Lệnh Chủ vừa tung mình lên là người vận áo đen cũng đã đánh luôn ba kiếm nữa, bức thoái Lý Duy Năng rồi phóng mình vọt luôn theo.

o O o